

wistab ta nõuu seest i ahla ilka maha ja rikub enam oma käppade all ära kui sellest maiusjoogist tema kõhtu juhtub. Karul ei ole mitte wähematki peenemati elu viisi. Aga niipia fui minu karukene oma pea marjade sekkä pistis, arvasin ma para ja aja plagama panna olevat. Ja miks ma siis ka ei plaganud? Ega plagamine elu kitskus häbistaw ei ole ehk ma muidu kõll inimeste ees mitte mislegi hinna eest ei plagaks. Ja minu plagamine ei olnud ka mitte sugugi warajane, sest ma kuulsin, kudas karu läbi põõsaste mulle järele wirutas. Ta olt minu walemeelse tembu üle wist pahane ja tema karulise loogika järele pidi karistus tulema. Mu süda ja püksid wabisesiwad wööitu. Häbi kõll ühest mehest seda ütelda, aga ma pian õigust rääkima, fui mind mitte luiskajaks ei pia peetama. Inimene wöib aga niisuguses elukitsifuses wäga ruttu veel mõtelda. Püss oli muull önnelikult saba pidi wimmaks käes. Ja nüüd töüs ka minu auu ahnus ja kuulsaks saamise himu. Ma mõtlesin seni, kui karu metsa lahkmet mööda edasi astus, kudas minust ehk temast peale surma kõigil pool räägitakse, raamatuid kirjutatakse ja piltisi tehakse ja kudas nende kirjade ja fujude kirjastajad ja müüiad ristaks saavad. Kui ma aga püssi winna tömbasin, siis wistasin ma veel ühe pilgu oma minewiku peale. Ja nii palju, kui kitsik aeg lubas, mõtlesin ma veel oma heade ja halvade tegude peale. Muull tulsi ka meelde, et muull veel mitme ajalehe tellimise hind maksmita oli ja kudas ta nüüd ka igaweste maksmitaals saaks jäema.

„Karu oli juba õige lähedal. Nüüd katsusin ma veel pool wägise meelde tuletada, mis ma karudega kofku juhtumiste üle kuulnud olin. Muull ei tulnud aga mitte ühte ainust korda meelde, kus mees faru käest oleks peasenud, aga neid fordasi oli kõllalt, kus faru mehe käest peasis. Ma mõtlesin ka selle peale, kudas õige fergemalt wöimalik oleks, faru püssiga ära surmata, kui ta mitte veel nii lähedal ei ole, et teda püssiga surnuks wöiks lüüa. Mu esimene mõtte olt, temale wastu pead lasta ja kuuli mõlemate silmade wahelt sisse saata. Aga see ei ole sugugi ferge temp. Karu peaajud on foguni weikesed, et kui kuul just sinna sisse ei trehwa, siis ei tee see talle estotsha veel midagi. Ma arvasin: fui ma talle esimeste jalgaade wahelt just südamesse wirutan, siis on see minu oma kasu kohta just õige tähtsam. Juh, ka see olt ei olnud mulle ferge ära toimetada, sest püssi kuulile ei wöi ütelda: Mine nüüd sinna ehk sinna! Wötsin wiimaks südame rindu ja ütlestin: „Ma talle kuradile körwetan, üls kõik kuhu!“

„Karu oli seni juba õige ligidaalle tulnud. Aga nüüd tuli mulle jälle see firju füsimine ette, kudas ma õige mõnusamalt oma kasuks püssi lahti wöiks lasta? Kas heidan selle juures selili wöi kõhuli maha? Ehk panen püssi otsa oma warwaste nõjale ning annan siis särū? Aga keslegis neis seisustes ei oleks ma faru enne näha wöinud, kui ta minu seljas oleks. Mis teha; ei olnud ka enam wöimalik sedagi sätte saada, kust poolt tuul oli ja kuhu poole ta minu kasuks wöi kahjulks püssit kuuli oleks wöinud